

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

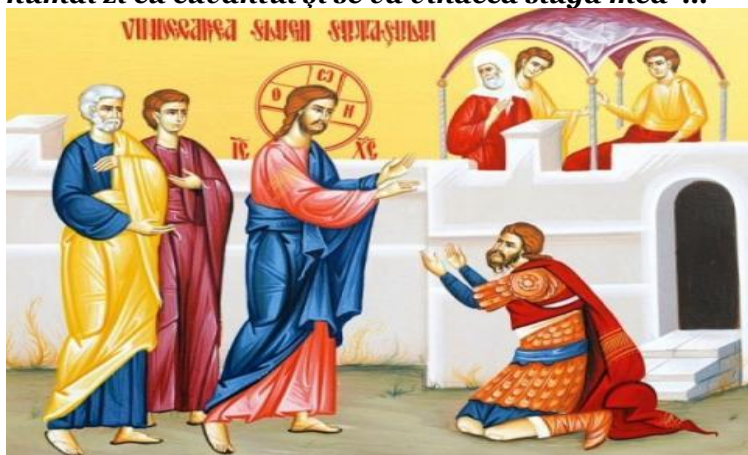
5 IULIE 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 18† ANUL II

DUMINICĂ A 4-Ă DVPĂ CINCIȘECIME

Matei 8,5-13: *“Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat se El un sutaș rugându-L, și zicându-I: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea”...*

Ce credință avea sutașul! L-a uimit chiar și pe Domnul. Ea stă în aceea că L-a mărturisit pe Domnul ca Dumnezeu al tuturor, Stăpân Atotputernic al tuturor celor ce sunt; de aceea L-a și rugat: „Zi numai un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Cred că toate sunt supuse Ție și ascultă de porunca Ta”. Această credință o cere Domnul de la toți ceilalți; această credință o cere și de la noi. Cel ce are asemenea credință nu duce lipsă de nimic și orice ar cere primește. Așa a făgăduit Domnul Însuși. O, de-am avea și noi măcar o urmă a acestei credințe! Dar și aceasta e un dar, iar darul acesta trebuie cerut, și cerut cu credință. Să-1 cerem, dar, cel puțin cu simțământul că avem nevoie de el; să-1 cerem cu stăruință, fără să cruțăm osteneala, ajutându-1 totodată să se înfiripe în noi, prin cugetări potrivite și în primul rând prin supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*, Sofia 1999, Buc., p. 109).

(Vindecarea slugii sutașului) - Sfântul Nicolae Velimirovici

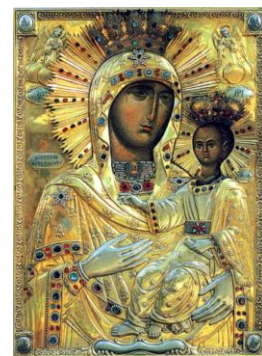
Când o viță de vie nobilă, îndelung îngrijită, se mănează și se usucă, gospodarul o taie și o aruncă în foc și în locul ei sădește o viță sălbatică. Când fiul uită dragostea părintească și se ridică împotriva tatălui său, ce va face acesta? Îl va alunga din casă sa pe fiu și va înfia pe străin. Cum e în natură, așa e și între oameni. Necredincioșii spun: Cutare și cutare lucru e după natu-

ră, așa e și între oameni. Necredincioșii spun: Cutare și cutare lucru e după natură, și după legile noastre; cei care au credință însă nu vorbesc în felul acesta. Ei, care au dat la o parte perdeaua legilor firești și omenești și au privit în ochii strălucitori ai, tainei veșnicei libertăți, vorbesc altfel. Ei spun: lucrul acesta se întâmplă din voia lui Dumnezeu și spre binele nostru. Cei înaintea ochilor cărora firea și viața stau ca un maldăr de litere moarte, lipsite de noimă, vorbesc de „întâmplare”. De n-ar fi Dumnezeu un Dumnezeu al milei și al îndurării, ce-ar mai râde de nebunia acestor tâlcuitori de lume și viață! Dar e cineva care râde cu răutate de nebunia lor: duhul cel rău, vrăjmașul neamului omenesc, cel fără de milă și cruțare. Așadar, aici pe pământ, Dumnezeu este numai cu cei cu inima înfrântă și duhul umilit. Iar celor cu care este, Dumnezeu le dezvăluie tainele lumii și ale vieții, și adâncimile duhovnicești a tot ceea ce El a scris prin împrejurări și lucruri. Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise și David, toți aceștia au avut inimă înfrântă și duh umilit, și de aceea Dumnezeu a fost cu ei, și le-a făgăduit să fie și cu urmașii lor câtă vreme și aceștia vor fi cu inimă înfrântă și smerită. Când Hristos a venit cu o descoperire nouă, poporul evreu în orbirea și ignoranța lui nu numai că a căzut pe aceeași treaptă cu neamurile păgâne, dar învățat la inimă fiind și cu vederea întunecată, a ajuns în multe privințe chiar mai prejos decât păgânii. Evanghelia de astăzi ne arată cum privește Mântuitorul lucrul acesta. Ne arată sănătatea între bolnavi și boala între cei sănătoși, credința între păgâni și necredința între cei ce se lăudau a fi poporul ales și a avea credința cea mai curată. *„Pe când intra Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, cumplit chinându-se”*. Acest sutaș era un fel de ofițer în garnizoana din Capernaum, cel mai însemnat oraș de la marea Galileii. Dacă era direct în slujba Romei sau sub autoritatea lui Irod Antipa, este o chestiune secundară, deși mai probabil era sub stăpânirea Romei. Lucrul de seamă e că acest sutaș era păgân și nu iudeu. Este primul ofițer roman pomenit în Evanghelia ca venit la credința în Hristos. Nu era neapărat o slugă, potrivit cuvântului grecesc (pais) folosit în Evanghelia, ci un fecior, un fel de ordonanță, soldat pesemne la fel cu cel care cerea ajutor pentru dânsul. Paralizia e o boală cumplită, iar tânărul, așa cum ne povestește Sfântul Luca, se afla în pragul morții. Se vede că sutașul ținea la el și, auzind că Hristos a ajuns la Capernaum, s-a ostenit să meargă și să-L roage să vină în ajutorul tânărului bolnav. Iudeii îl vorbiseră de bine pe sutaș în fața lui Hristos: *„Vrednic este să-i faci lui aceasta; căci iubește neamul nostru și sinagoga el ne-a zidit-o”* (Luca 7,4-5). Dar toate cele spuse de ei nu atingeau miezul lucrului. Ei prețuiau vrednicia sutașului după câștigul lor. Hristos însă nu le-a răspuns nimic la *aceasta ci mergea cu ei”*

Atunci I-au ieșit înaintea prietenii sutașului și, în urmă, sutașul însuși. Stând față în față cu Hristos, sutașul a trebuit, desigur, să-I spună și el cu gura lui totul (lucruri pe care Domnul le mai auzise o dată de la ceilalți). „Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca”. „Dar sutașul, răspunzând, i-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea”. Ce deosebire uriașă între credința arzătoare a acestui om și crezările înghețate, de formă, ale fariseilor. Deosebire nu mai mică decât între un foc care arde și un foc zugrăvit. Cum se smerește, cum se călește înaintea Domnului! Orice om din Capernaum ar fi fost onorat să intre în casa lui, și el știe preabine lucrul acesta; dar pe Hristos nu-L socotește om obișnuit, ci Dumnezeu. De aceea și spune: „Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”. Ce credință tare în Hristos și în puterea Lui! „Numai zi cu cuvântul” și boala va fi învinsă, se va ridica sluga mea! Dar sutașul nu se oprește aici; el explică acum lui Hristos cum anume crede el: „Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face”. „Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință”. Nici în Israel, unde credința ar fi trebuit să fie mai mare decât la oricare alt popor, pentru că Domnul Și-a arătat acolo încă de la început puterea, dragostea și purtarea de grijă, făcând înaintea lor semne și minuni mari și grăindu-le cuvinte de foc prin profeți. Dar în Israel credința se uscăse aproape cu totul, iar fiii aleși se răzvrătiseră. Acum Hristos, văzător în Duh până la sfârșitul veacurilor, face o profeție amară pentru iudei dar spre bucurie neamurilor: „Mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”. Profetia aceasta s-a împlinit și se împlinește până astăzi. La răsărit și la apus de iudei trăiau popoare păgâne. Împotriva Tatălui lor, plecaseră cu inima și cu mintea de lângă Tatăl lor, orbind la minte și împietrind la inimă. Iar sutașului i-a spus Iisus: „Du-te în drumul tău, și faci-se după credința ta”. Și s-a tămăduit sluga lui chiar în ceasul acela”. După profeție a săvârșit minunea, nu numai ca răsplata a credinței ci și ca întărire a mării profeții. A spus cuvântul, și s-a vindecat sluga. Nu doctoriile și unsoarele vindecă: ci Dumnezeu. Dumnezeu vindecă, fie nemijlocit prin cuvântul Său, fie mijlocit prin leacuri – după credința omului. Nici un leac din lume nu poate stârpi boala fără puterea, prezența și cuvântul lui Dumnezeu. Slavă Dumnezeului Celui Viu pentru fără de număr tămăduirile Sale asupra credincioșilor Săi prin cuvântul Său cel puternic, din vremurile trecute și din ziua de astăzi. Ne închinăm sfântului și puternicului Său cuvânt, cu care zidește iarăși, vindecă bolnavii, ridică pe cei căzuți – toate în Iisus Hristos Fiul Său cel Unul-născut, Domnul și Mântuitorul nostru și în puterea Sfântului Duh. Cu oștile îngerilor și ale sfinților ne închinăm Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh, Treimea cea deoiființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”. (Sursa: [Cuvântul Ortodox](#), vremurivechisinoi...).

Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca, începând cu anul 2019, Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la Mănăstirea Neamț să fie sărbătorită și cinstită în fiecare an, în ziua de 9 iulie. Icoana “Hodighitria”, care se traduce Îndrumătoarea, este considerată cea mai frumoasă icoană bizantină din câte s-au păstrat și din câte se cunosc. Încărcătura duhovnicească deosebită a acestei icoane vine și din rugăciunile cu care au înconjurat-o, de-a lungul celor șase secole de când se află în patrimoniul Mănăstirii Neamț, mii de călugări, mulți dintre ei deveniți sfinți. Ea datează din anul 665, a fost pictată în Lida și dăruită domnitorului Alexandru cel Bun de Împăratul Bizanțului, Ioan al VIII-lea Paleologul. În timpul unei invazii a Imperiului Otoman, în anul 1821, icoana a fost ascunsă, împreună cu unele odoare ale mănăstirii, în Muntele Rusu, la șase kilometri depărtare de Mănăstirea Neamț, iar la 28 octombrie 1822 a fost adusă înapoi. Monahii care o aduceau au fost întâmpinați de stareț și obște la un kilometru de mănăstire, unde se află o biserică și un vechi „cerdac”, iar acolo s-a ridicat o cruce de marmură pe care s-a scris istoria ducerii și aducerii icoanei din Muntele Rusu. Pe această cruce este gravată următoarea istorisire: „Această cruce s-a ridicat spre semnul și aducere aminte a anului 1821, când venind turcii în Țara Românească, asupra noastră și multe răutăți făcând bisericii și creștinilor, fiecare se mântuia cum putea. Deci, în acest timp la această sfântă mănăstire stărețind sfinția sa părintele Ilarie, ne-a poruncit nouă, monahilor, de am adus sfânta icoană a Maicii Domnului din biserica mare a mănăstirii spre muntele Rusu și am ascuns-o într-un deal, în pădure, împreună cu alte odoare și documente, la anul 1821, luna iunie, ziua 3”. În secolul XIX, în vremea starețului Neonil, a fost confecționată o valoroasă ferecătură din argint cu pietre prețioase. Icoana a devenit un simbol al bătrânei chinovii și se bucură astăzi de mare cinstire, așa cum s-a bucurat și în veacurile trecute. Icoana de la Mănăstirea Neamț este parte integrantă a istoriei și frumuseții acestei cetăți voievodale, ca odor de mare preț, pe care îl păstrează cu sfințenie. Acesta este marele dar al - Mănăstirii Neamț, adus prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. ([facebook.com/bisericaizv](https://www.facebook.com/bisericaizv)

[orultamaduiribotsani/posts/](https://www.facebook.com/bisericaizv/orultamaduiribotsani/posts/)) „Bucură-te, Rază a înțelepciunii Soarelui Hristos, Turn nebiruit al creștinilor, Cetatea Cea cerească a Luminii, Vasul Cel plin de mirul laudelor îngerești, bucură-te, Maică a Domnului, Ceea Ce reverși daruri de minuni celor ce cu inimă smerită cad înaintea sfintei Tale icoane, cerând alinarea suferințelor și mare milă. Nu ne uita și pe noi, cei ce, măcar că nu știm a-ți aduce cuvânt vrednic de laudă, nădăjduim la acoperământul milostivirii Tale”. Amin!